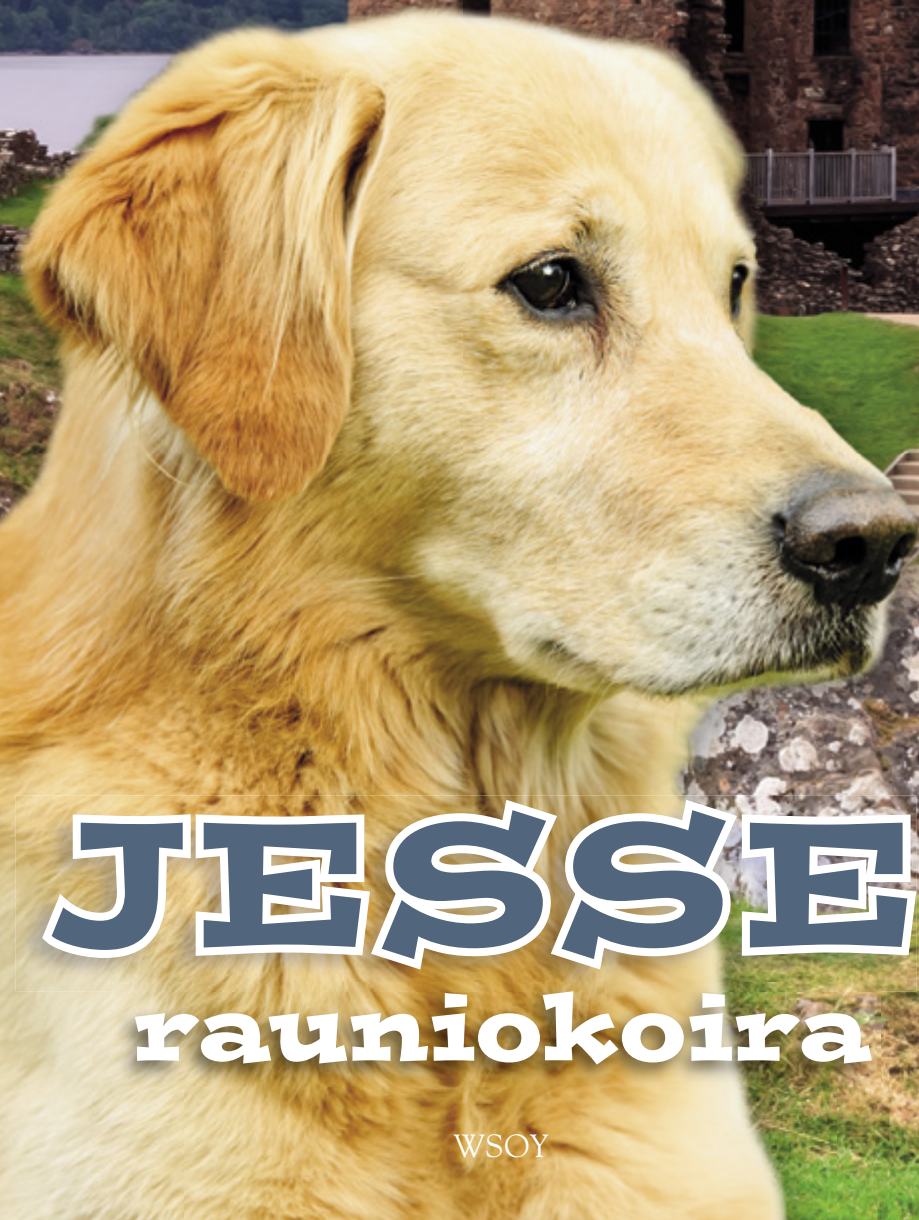

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE²⁶

rauniokoirra

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira

Jesse ongelmakoira

Jesse ja kohtalokas kurssi

Jesse sankarikoira

Jesse vahtikoira

Jesse laivakoira

Jesse hoivakoira

Jesse lintukoira

Jesse turvakoira

Jesse käräjäkoira

Jesse karkukoira

Jesse pentukoira

Jesse joulukoira

Jesse muotikoira

Jesse fanikoira

Jesse seurapiirikoira

Jesse kaverikoira

Jesse etsijäkoira

Jesse kylpyläkoira

Jesse pääsiäiskoira

Jesse vauhtikoira

Jesse aarrekoira

Jesse retkikoira

Jesse matkakoira

Jesse aavekoira

Merja Jalo – Marvi Jalo

JESSE
rauniokoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42158-1

Painettu EU:ssa

Matkalla Invernessiin

Jenna Syvälahti nojautui Edinburghista puolenpäivän aikoihin lähteneen junan ikkunaa vasten ja yritti nähdä ulos vettä valuvan lasin lävitse. Että sadetta piisasi! Edellisellä viikollakin oli satanut melkein joka ikinen päivä. Kummallista, miten Englannissa satoi koko ajan ja täällä Skotlannin ylämailla varsinkin.

Nyt sateeseen oli pakko saada viikon tauko, jotta heidän lomastaan kuuluisalla Loch Nessin hirviöjärvellä tulisi onnistunut.

– Katsokaa, tuolla asemalla on säkkipillinsoittaja! Jennan paras ystävä Hannele Sulander hihkasi sinisellä sametilla päällystetyltä penkiltä häntä vastapäätä. – Äh, se meni jo, sä et ehti-

nyt nähdä sitä, Jenna. Äijällä oli pillikasa mahan päällä.

– Olisi kiva saada kuvia säkkipillin soitosta. Voitaisiin lähettää niitä näyttille kotiväelle.

Kaupungit, vuoret ja laaksot sekä kuohuvat, polveilevat joet vilisivät ohitse. Ihania nämä Skotlannin jylhät maisemat! Jenna ja Hannele katselivat innoissaan kukkuloiden rinteitä ja maataloja, joiden laitumilla näkyi suuria lammasmaunoja. Siellä täällä laidunsi myös isokokoisia poneja.

Juna oli lähtenyt Edinburghista tunti sitten. Väkeä ei ollut paljon, vaikka juna pysähteli eri asemilla. Hauskinta junanvaunussa oli Jennan mielestä oven yläpuolella oleva näyttöruutu, jossa vilisi tekstiä seuraavana vuorossa olevista pysähdyspaikoista. Pian he olisivat jo ylämaiden pääkaupungissa Invernessissä.

Välillä tytöt vaihtoivat pari sanaa matkaseuransa, Jennan vieressä istuvan samanikäisen Nicholas Arlingtonin ja hänen äitinsä lady Maryn kanssa.

Jenna ja Hannele olivat saapuneet Englantiin jo kaksi viikkoa sitten. Ensiksi he olivat viettäneet ikimuistoisen viikon lady Margaret Ashfordin luona ja sitten toisen viikon Nickyn kotona historialli-

nessa Arlingtonin linnassa. Jännitystä oli riittänyt, Jennan mielestä vähän liikaakin, sillä hän oli Hannelen ja Nickyn kanssa löytänyt vuosisatoja sitten kadonneen Pääkallohuoneen linnan itätornista. Sinne oli suljettu Nickyn esi-isiä epämuodostuneen hirviökoiran kanssa. Heidän verivihollisensa, Dundeen klaani, oli jättänyt heidät kuolemaan nälkään linnan torniin 1500-luvulla.

Huh, miten kamalaa. Jenna värähti muistellesaan heille kerrottuja tapahtumia. Nyt Nicky oli saanut käsiinsä vanhan pergamentin, johon oli piirretty karkeatekoinen kartta Loch Nessin seudusta. Jotkut hänen esivanhemmistaan olivat kuulemma asuneet siellä monta sataa vuotta sitten.

Karttaan oli piirretty salaperäinen merkki järven itärannalle, ja Nicky oli varma, että juuri sinne oli kätkeyty jotain arvokasta. Ehkä peräti kulta-aarre. Siihen hänen vanhempansa eivät uskoneet, mutta oli Nicky kuitenkin saanut heidät ylipuhutuiksi lähtemään lomamatkalle Loch Nessille. Pitihän ulkomaalaisille vieraille esitellä Skotlannin nähtävyyksiä, ja mikäs sen hienompaa kuin aito esihistoriallinen joutsenlisko kuuluisan järven syvyyksissä. Hannele oli varma, että se kyllä näyttäytyisi heille.

Nickyn isä, sir Geoffrey Arlington, oli suostunut poikansa ehdotukseen, sillä hänellä sattui olemaan muutakin asiaa Invernessiin. Siellä avautuisi viikon päästä suuri maatalousnäyttely, johon sir Geoffrey aikoi viedä palkintolampaitaan. Hän oli lähtenyt kuljetusautolla jo eilen kohti Invernessiä ja ottanut mukaansa lampaiden lisäksi Jennan kultaisennoutajan, ettei sen tarvitsisi kököttää yksinään junan tavaravaunussa.

Ihanaa, kohta Jenna näkisi taas rakkaan Jessensä. Matkaa ei varmaankaan ollut enää kovin paljon jäljellä. Pian oltaisiin perillä Invernessissä.

– Voi ei, nyt siellä sataa räntää, Jenna huomasi.
– Katso, Hanski, lunta! Ollaanko me niin korkealla vuoristossa? Sataako täällä lunta kesäkuussakin?

Hannele kurkotti kaulaansa nähdäkseen paremmin ulos. Juna kulki yhä tasaista vauhtia läpi vuorten, joiden seinämiä pitkin valui alas runsaita vesivirtoja.

Samassa heidän mielenkiintonsa kohdistui tarjoiluvaunuun, joka saapui junanvaunuun lihavan parikymppisen tytön työntämänä. Käytävän ahtaudessa vaunua oli selvästi vaikea työntää. Tytöllä oli yllään musta virka-asu, housut ja jakku, ja Jenna

luki rinnassa olevasta lapusta tytön nimenkin, Sally.

Tarjoiluvaunu pysähtyi Hannelen kohdalla.

– *Good morning*. Saisiko olla kahvia, makeisia, voileipää?

Hannelen silmät suurenivat. Tarjoiluvaunuun oli lastattu myös limsaa ja sipsejä, itse asiassa kaikkea mahdollista kahvista lähtien ja vielä runsain määrin. Lady Mary osti itselleen kupillisen teetä, ja Nicky rohmusi käsiinsä kaksi pulleaa toffeepussia.

– Mitä tytöt ottaisivat? lady Mary kysyi ja avasi käsilaukkunsa ottaakseen kukkaron esille.

– Jätskiä, Hannele päätti. – Ja yksi Coca-Cola, kiitos.

– Kiitos, mulle myös, Jenna lisäsi.

Hetken päästä tarjoiluvaunu lykättiin eteenpäin, ja Hannele alkoi lipoa mansikanmakuista herkkuaan.

– Teillä on täällä Englannissa kyllä hyvät jäätelöt, hän sanoi Nickylle. – Eikä ruokakaan ole yhtään kamalaa. Mä en käsitä, miksi englantilaista ruokaa aina haukutaan.

– Me emme ole nyt Englannissa, vaan Skotlannissa, Nicky vastasi. – Se on aivan eri asia. No niin, tytöt, kuka haluaa skottilaista toffeeta?

Jenna ja Hannele ottivat kumpikin kaksi toffee-palaa Nickyn tarjoamasta karkkipussista. He tiesivät jo ennestään, että skotlantilainen toffee oli huippuhyvää.

– Mitä varten ne sun esi-isät oikein pakenivat täältä pohjoisesta Skotlannin alamaalle? Jenna kysyi Nickyltä syötyään jäätelönsä ja vilkaisi sitten vaivihkaa Hannelen vieressä istuvaa lady Marya, joka oli uppoutunut sanaristikkonsa täyttämiseen.

– Kai sä olet ottanut asiasta selvää?

– Totta kai. Se onkin jännittävä juttu, Nicky sanoi, vilkuili hetken ympärilleen ja alensi sitten ääntään. – Katsokaas siihen aikaan 1500-luvulla meidän sukulaisia, joiden sukunimi muuten oli silloin Wallace, asui juuri Loch Nessin tienoilla ylämaalla. Samalla seudulla riehui se kamala Dundeen klaani. Tunnettuja karjavarkaita, salametsästäjiä ja murhaajia. Heidän päällikkönsä nimi oli Alastair Dundee. Hän oli pelätty karjavaras, jolle paikalliset maksoivat suojelurahaa.

Nicky vilkaisi uudelleen ympärilleen varmistuakseen, ettei kukaan ulkopuolinen päässyt kuuntelemaan hänen kertomustaan, ja jatkoi sitten vielä hiljaisemmalla äänellä:

– Tästä sietämättömästä Dundeen klaanista oli valitettu kuninkaalle jo monta kertaa, mutta siihen aikaan kuninkaan valta ei ulottunut ylämaalle. Klaanit mellastivat siellä mielin määrin, eikä kukaan saanut niitä kuriin. Jos kuningas lähetti paikalle aseistetun retkikunnan, ketään ei siitäkään huolimatta saatu kiinni, koska Dundeeet osasivat taidon kadota jäljettämiin erämaahan. Kerran Dundeeet sitten hyökkäsivät kylään, jossa Wallacet asuivat, polttivat kaikki talot ja varastivat yli tuhat päätä karjaa, hevosia, vuohia ja lampaita.

– Kauheaa, Jenna hengähti. – Siitkö se verivihollisuus johtui?

– Ei, vaan ihan toisesta, aikaisemmasta asiasta. Wallacen metsänvartija oli saanut kerran kiinni pari Dundeen klaanin jäsentä salametsästyksestä ja leikkasi heiltä korvat irti, Nicky kuiskasi. – Niin tehtiin ennen vanhaan, kun saatiin salametsästäjiä kiinni itse teossa. Kostoksi Dundeeet tappoivat metsänvartijan ja ryhtyivät karjavarkaisiin. Wallacet lähtivät sitten vuorostaan kostoretkelle, mutta heidät yllätettiin ja ajettiin suolle, jossa heidän hevosensa juuttuivat mutaan. Ratsastajat oli helppo tappa miekoilla ja tikareilla. Vain pieni

joukko Wallacen kylän asukkaita pääsi pakoon. Dundeet ajoivat heitä takaa ylämaiden halki. Muuttamat Wallacen klaanilaisista, yksi ainoa perhe, ennätti niinkin kauas kuin Arlingtonin linnaan alamaalle sukulaistensa luokse. Arlington oli siihen aikaan erään Wallacen suvun jäsenen omistuksessa. Epäonnekseen pakolaiset saatiin kuitenkin kiinni. Dundeet muurasivat koko porukan elävältä linnan itätorniin, siihen kuuluisaan Pääkallohuoneeseen. Linnassa ei sen jälkeen asunut ketään varmaan yli sataan vuoteen, ennen kuin yksi verilöylystä pelastuneista, lady Gwendolyn Wallace, meni naimisiin tšekäläisen aatelismiehen sir John Arlingtonin kanssa. Kuningas Jaakko II vahvisti Wallacen maanomaisuuden heille. Siinä vaiheessa umpeen muuratun Pääkallohuoneen sijainti oli jo unohtunut.

Tytöt miettivät hiljaisina Nickyn kertomusta, josta he olivat ymmärtäneet suurimman osan, vaikka Nicky olikin käyttänyt paljon heille tuntemattomia englanninkielisiä sanoja.

Onneksi ei eletty enää väkivaltaista 1500-lukua, Jenna ajatteli. Kamalia tuollaiset verikostot ja raaquudet. Olivat tappaneet viattoman koirankin samalla kertaa, vaikka se oli klaanien riitaisuuksiin

täysin osaton. Ja vain sen tähden, että koiraparalla oli epämuodostunut leuka.

– Ehtivätkö Wallacet piilottaa arvoesineensä, ennen kuin he lähtivät pakoretkelle? Hannele kysyi hädin tuskin intonsa hilliten. – Niitä aarteitako me mennään nyt etsimään Loch Nessiltä?

Nicky vilkaisi äitiään ja nosti vaivihkaa sormen huulilleen. Onneksi lady Mary ei tuntunut kuuntelevan heidän keskusteluaan, vaan jatkoi sanaristikonsa täyttämistä.

Poika nyökkäsi.

– Juttelin isän kanssa toissapäivänä. Hän kertoi, että Loch Nessin rannalla, samalla puolella kuin nykyinen Hirviökeskus, vastapäätä Monadhliath-vuoria, on vanha raunioitunut kappeli. Vertailin pergamentille piirrettyä karttaa nykypäivän karttoihin, ja minun mielestäni pergamenttiin laitettu merkki on lähellä niitä kappelin raunioita.

Hannele innostui niin ettei tahtonut pysyä istuimellaan.

– Sinne meidän täytyy mennä nuuskimaan, heti kun on käyty Hirviökeskuksessa, hän kuiskasi. – Sitten meidän täytyy yrittää nähdä kuuluisa Nessie ja... Auh!

Juna teki yllättäen rajun äkkijarrutuksen, niin että Hannele oli tuuskahtaa alas penkiltä.

Mitä ihmettä oli tekeillä? Matkustajat alkoivat kurkkia ulos pysähtyneen junan ikkunoista.

Vaunun läpi juoksi kiihtynyt konduktööri.

– Hei, se on maanvyöry, jaloilleen ponkaissut Nicky kiljaisi nenä kiinni ikkunalasissa. – Ratakiskoille on sortunut kivenmurikoita ja soraa. Ja vettä lainehtii joka paikassa.

Lady Mary kalpeni.

– Ei kai? Tulvat ovat täällä päin erittäin vaarallisia.

Hänkin nousi katsomaan. Kyllä poika oli oikeassa. Junan ulkopuolella kohosi jyrkkä kanervien peittämä rinne, jonka maaperästä osa oli vyörynyt alas radalle. Lady Maryn katsellessa jostain ilmestyi kaksi miestä lapiot käsissä.

– On siellä sortuma, lady Mary huokasi ja istuutui uudelleen paikalleen. – Joudumme varmasti odottelemaan kotvan aikaa. Korjausmiehet ovat jo paikalla.

He saivat asiasta vahvistuksen konduktööriltä, joka kulki vaunun läpi nyt jo huomattavasti maltillisemmän näköisenä.

– Jokirannassa on paha sortuma, hän selvitti matkustajille. – Ei auta kuin odottaa.

Tunnin päästä juna viimein nytkähti uudelleen ja lähti etenemään, tällä kertaa hyvin, hyvin hitaasti. Kaikki tunsivat, miten kiskot notkahtivat. Ei kai juna vain suistuisi radalta?

Kun oli päästy kappaleen matkaa eteenpäin, he näkivät tilanteen ikkunasta paremmin. Rinteen pengeri oli sortuman jäljiltä niin jyrkkä, että sen täytyi tietää lisää maanvyöryjä. Radan viereen ajettiin jo kuorma-autoilla kivimurskaa lisäsortuman ehkäisemiseksi.

– Päästiin sentään yli, Nicky sanoi, kun juna lisäsi vauhtia. – Vuorilla on satanut paljon, ja tulva-vedet tekevät nyt tuhojaan.

Hannelekin huokaisi helpotuksesta ja vilkaisi sitten ympärilleen. Toivottavasti tarjoiluvaunu tulisi vielä takaisin, sillä odottaminen oli tehnyt hänet nälkäiseksi.

Viimeinkin perillä!

Sir Geoffrey oli odottamassa heitä Invernessin juna-asemalla. Seurasi kova pulina, jota Jenna ei kuunnellut. Hän ei nähnyt muuta kuin kultaisenoutajansa Jessen, joka riehui innostuksesta sekapäisenä hänen ympärillään, haukahteli ja pyrki nuolemaan hänen käsiään. Siinä sivussa se nuuski vähän Hannelea ja Nickyäkin, mutta palasi taas Jennan luokse ja painautui aivan kiinni häneen.

– Oliko ikävä, Jessuli? Jenna mumisi kätet koiran ympärillä. – Mulla ainakin oli sua kamalan ikävä. Olithan sä kiltisti etkä pelotellut lampaita?

Jesse vinkui ja heittäytyi selälleen asemalaiturille. Jenna ei voinut kuin nauraa ja kyykistyä raputtamaan sen vatsapuolta.

Hannele katseli uteliaana ympärilleen asemalla. Tällaista siis oli Invernessissä, ylämaiden pääkaupungissa, missä puhuttiin englannin lisäksi gaelin kieltä. Kaikki katukyltitkin näyttivät olevan kaksikielisiä.

– No niin, lähdetäänpä Loch Nessille, sir Geoffrey sanoi ja tarttui vaimoaan käsipuolesta. – Auto on aseman parkkipaikalla. McIntyret odottelevat jo meitä Drumnadrochitissa.

Inverness näytti siistiltä pikkukaupungilta. Katujen varsilla vilisi putiikkeja, joissa tytöt olisivat mieluusti piipahtaneet. Paikallisia keksejä hienoissa rasioissaan, toffeeta, vaatteita. He ylittivät kapean Ness-joen, jonka valkeat vaahtopäät kuljettivat mukanaan tulvivia vesimassoja. Kauempana näkyi korkea mäki, jonka päällä kohosi komea Invernessin linna torneissa liehuvine lippuineen.

– Tuolla suunnalla on kuuluisa Gulloden Moor, sir Geoffrey heilautti kättään vasemmalle. – Siellä käytiin viimeinen taistelu skottien ja englantilaisten välillä vuonna 1746. Fort Williamin luona taas ovat Steall Fallsin vesiputoukset. Ne vasta mahtavat ovatkin. Pitäisi viedä teidät sinne katsomaan, miten vesi syöksyy ryöpyten ja kovalla jyminällä kanjoniin.

Matka Loch Nessille ei ollut pitkä, sen ajoi puolessa tunnissa. Lampaalta haisevan kuljetusauton etupenkille kömpineet Jenna ja Hannele kuuliivat Nickyltä, että aivan Hirviökeskuksen vieressä asuvat Duncan ja Meg McIntyre olivat hänen isänsä vanhoja tuttuja. Arlingtonit yöpyivät aina heidän luonaan käydessään Invernessin suuressa maatalousnäyttelyssä. Sir Geoffrey oli ostanut parhaat palkintolampaansakin juuri Duncanilta.

Tie kulki Loch Nessin rantaa seuraten. Tytöt tuijottivat innoissaan ulos auton tuulilasista. Kaikkialla näkyi vihreitä ylänköjä, vuoria ja taloja sekä lampaita, laumoittain lampaita joka paikassa. Piha-toissa käyskenteli erivärisiä ylämaanponeja.

– Kylläpä siellä tuulee. Katso, Jenna, Hannele osoitti sormellaan pari kilometriä leveälle järvelle.

Tuuli nostatti rajuja aaltoja. Kapea järvi näytti kolkolta ja luotaantöntävältä pilvisessä säässä.

– Loch Ness on 37 kilometriä pitkä ja 250 metriä syvä, sir Geoffrey kertoi.

– En kyllä tykkäisi uida tuolla, Hannele tuumi.
– Näettekö, millaisia aaltoja siellä liikkuu? Ihan kuin ne nousisivat jostain syvältä.

Huippu-
suositettu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Kohtaako Jesse kuuluisan Loch Nessin hirviön?

Jennan, Hannelen ja Nicky Arlingtonin matka jatkuu Skotlantiin, Loch Nessin hirviöjärven maisemiin. Siellä he alkavat etsiä vanhalle kartalle merkittyä, salaperäisen kuvion osoittamaa paikkaa.

Onko Achnahannetin kappelin raunioihin haudattu Arlingtonin suvun kulta-aarre?

Hannelen mielestä matkalla pitää bongata myös Nessie, esihistoriallinen joutsenlisko, joka piileskelee järven syvyyksissä. Kun mustana kiiluvassa vedessä näkyy selviä kyttyröitä täysikuun paistaessa rauniolinnan takaa, joutuu rohkea Hannelekin turvautumaan Jessen apuun.

www.jessemurre.suntuubi.com

KL84.2 • ISBN 978-951-0-42158-1

